FIGURI DE MARI FOTBALIȘTI

Iosip SKOBLAR

Vă amintiți desigur de suedezul Gunnar Anderson, fostul „tunar" de la clubul Olympique Marseille, al cărui vechi record de goluri marcate n-a fost încă doborît în campionatul Franței. (Despre existența dramatică a acestui fotbalist, denumit în urmă cu cîțiva ani **„regele din Canebière"**, s-a scris în numărul 28 al revistei noastre).

Acum, înflăcărații suporteri marsiliezi au decretat drept urmaș al dinastiei onorifice din Canebière pe ultima achiziție a clubului lor, internaționalul iugoslav **SKOBLAR**, despre care spun: **„Iosip are un... Gunnar în fiecare picior!"**

Cînd a fost remarcat Iosip? La meciul Iugoslavia — Franța, disputat acum trei ani la Belgrad, cînd a făcut o partidă remarcabilă.

Pentru tînărul IOSIP SKOBLAR, stabilirea în cunoscutul port mediteranean n-a fost handicapată de perioada aclimatizării pentru că talentatul jucător iugoslav s-a născut la 12 martie 1941 tot pe malul mării, la Zadar. Mai adăugăm în acest sens că el cunoaște bine limba italiană (mult vorbită la Marsilia) și că în trei luni a început să se descurce bine în franceză.

Skoblar (1,76 m. și 72 kg.) îmbină în jocul său eleganța naturală a marilor fotbaliști (silueta sa fină accentuează impresia favorabilă lăsată spectatorilor) cu o mare abilitate tehnică.

Debutînd ca extremă stîngă, Iosip și-a șlefuit necontenit calitățile native (detentă, suplețe, demaraj și excelent simț al echilibrului), adăugîndu-le, în ore nenumărate de antrenament, remarcabilul „tușeu" al balonului, renumitele sale fente „ondulatorii" (prin care evită contactul dur cu apărătorii adverși) — pe scurt, o tehnică impecabilă.

Îndrăgostit de minge (fără excesul egoismului), Skoblar folosește pasa ca armă accesorie în drumul său vijelios spre poarta adversă. Avînd o mare încredere în posibilitățile sale și evidente înclinații de solist, tînărul jucător pare că vrea să reabiliteze armele clasice ale aripii: viteza derutantă, lansările în adîncime conjugate cu driblingul scurt, șutul puternic și frecvent la poartă.

De aceea, admiratorii lui Skoblar (care a îmbrăcat de 30 de ori tricoul reprezentativei iugoslave), îl consideră o „extremă pur-sînge". Să fie aceasta un defect pentru jucătorul încorsetat de tactici moderne? „Cazul" lui Skoblar demonstrează încă o dată că personalitatea jucătorului, valoarea sa tehnică și tactică, sînt acelea care-i determină, în primul rînd, randamentul în echipă. Se spune că temperamentul exploziv al lui Skoblar poate fi cu greu acordat la jocul colectiv-constructiv, dar, în schimb, posibilitățile sale pe contraatac constituie o armă foarte periculoasă pentru orice advesar.

Revista **„Miroir du Football"**, referindu-se la această calitate a lui Skoblar pe marginea unui meci Marseille — St. Etienne, arăta că în 9 cazuri din 10, extrema iugoslavă și-a depășit adversarul, reputatul internațional francez Bosquier. Și relata admirativ o execuție de mare finețe a acestuia: în poziție de extremă stîngă, jenat evident de fundaș astfel că nu putea centra, Skoblar, printr-o bruscă răsucire de 360 grade a lovit balonul cu exteriorul piciorului drept, atît de puternic și precis, încît fundașul și portarul adverși au fost simpli spectatori la golul astfel marcat.

Și, desigur că pentru apropiatele întîlniri internaționale ale fotbaliștilor iugoslavi, Skoblar își va pune din nou candidatura pentru prima echipă reprezentativă.

MOZAIC

● Examinînd raportul oficial asupra incidentelor petrecute cu prilejul meciului *F. C. Napoli — Burnley* din cadrul „Cupei orașelor tîrguri", comisia de organizare a acestei competiții a hotărît să amendeze echipa italiană cu 2.400 franci francezi și în același timp să-i dea un sever avertisment. Jucătorul Sivori a fost și el amendat cu 1.200 franci francezi.

● Echipa națională R.P.D. Coreene, revelația ultimei ediții a campionatului mondial, a fost invitată să susțină la Alger o întîlnire amicală cu reprezentativa Algeriei. Meciul este prevăzut pentru luna mai.

● Pentru a trage avantaje maxime de pe urma cantonamentelor, *Helenio Herrera* face de cîtva timp severe inspecții în camerele jucătorilor, confiscînd alimentele, dulciurile, vinul etc., pe care aceștia și le procură spre a le consuma în locul meniurilor care le sînt impuse și pe care ei nu le agreează de loc.

● În acest campionat, *Gento* este golgeterul echipei Real Madrid, cu opt goluri urmat de halful *Pirri* cu șase goluri.

● Unicul gol înscris de Fiorentina în meciul amical cu echipa U.R.S.S. a fost foarte discutat, deoarece se pare că balonul șutat de *Hamrin* a fost respins de fundașul central Șesternev înainte ca mingea să depășească linia de poartă.

● Se vorbește tot mai insistent că *Fabbri*, fostul antrenor al echipei naționale a Italiei, va prelua conducerea echipei F. C. Torino. Aceasta însă după expirarea suspendării lui, deci din luna iulie a.c.

● După meciul *Real — Internazionale*, cronica publicată de ziarul spaniol *La Marca* a avut următorul titlu: *„Totul a fost pierdut în afară de... încasări"*. Într-adevăr, cu această ocazie s-a bătut orice record de încasări realizate vreodată în Spania la un meci de fotbal: *peste 9 milioane de pesetas.*

● PENTRU PRIMA DATĂ de la înființarea „Cupei campionilor europeni", în această ediție nici o echipă iberică (spaniolă sau portugheză) nu va fi prezentă în finală.

● FRANCEZII Just Fontaine (33 ani) și Jean Rigal (76 ani) sînt cel mai tînăr și, respectiv, cel mai bătrîn selecționer de pe glob. Amintim că cel de-al doilea, mai puțin cunoscut pe plan mondial, se ocupă de pregătirea echipei de amatori a Franței.

ALTE AMĂNUNTE DE LA „MASA ROTUNDĂ" ORGANIZATĂ LA MONACO

Conform promisiunii făcute în numărul trecut, cînd revista noastră a oferit cititorilor săi, sub forma unor aspecte concluzive, primele ecouri ale „mesei rotunde" de la Monaco, revenim astăzi cu cîteva amănunte suplimentare, menite să completeze imaginea asupra celor discutate în legătură cu problemele fotbalului internațional.

EVOLUȚIA JOCULUI ȘI MĂSURILE PENTRU AMELIORAREA LUI

● Antrenorul francez **George Boulogne** a propus mărirea dimensiunilor porții pentru a face fotbalul mai ofensiv și mai spectaculos.

● **Calderon**, reprezentant al lui Real Madrid, a subliniat: **„Dacă s-ar mări dimensiunile porții eu cred că apărătorii ar fi și mai numeroși. De aceea propun ca poarta să fie micșorată".**

● **Cadelna**, delegatul clubului italian Napoli, vorbind despre penalti, a spus: **„N-ar fi de loc bine ca ei să devină atît de frecvenți și banali ca aruncarea liberă la baschet".**

● Reprezentantul unui alt club italian, Bologna, a susținut că important nu este de a modifica regulile de joc, ci de a le aplica bine. La această opinie s-au raliat și conducătorii argentinieni prezenți. Aceștia și-au exprimat atașamentul față de actualul regulament, socotind că, la urma urmelor, jocul este așa cum decid jucătorii și antrenorii.

● Dintr-un raport al lui **Masopust**, citit de delegatul clubului Dukla Praga: **„S-a spus că fotbalul va muri peste 40 sau 50 de ani și aceasta m-a deprimat foarte mult** — a scris internaționalul cehoslovac. **Dar mi-am recîștigat încrederea. Cred că fotbalul va da din ce în ce mai multe satisfacții celor care-l practică și mulțimii, cînd tehnicianul va deveni un atlet și cînd atletul va deveni tehnician".**

COMPETIȚIILE INTERNAȚIONALE

● Reprezentanții confederației braziliene au criticat sistemul de organizare a campionatului mondial din 1966 și au făcut acest lucru mai sever atunci cînd au tratat arbitrajul. Ei au propus modificarea regulamentului campionatului, dar nu au venit cu nici o propunere care să contribuie la remedierea situației.

● Delegații clubului francez **St. Etienne** au prezentat un proiect pentru organizarea unei competiții europene, grupînd 16 echipe din 5 sau 6 țări învecinate, care să nu mai participe și la campionatele naționale respective. Proiectul, aprobat de liga cluburilor profesioniste franceze în 1966, nu are însă șanse de reușită. Cluburile italiene și spaniole, de pildă, țin să rămînă fidele campionatelor lor.

● Un alt proiect, susținut de conducerea clubului olandez **Feyenoord**, sugerează instituirea unei competiții pe grupe (4 a 8 cluburi sau 8 a 4), disputată toamna și primăvara, echipele continuînd însă să joace și în campionatele lor.

● Nici unul din aceste proiecte n-a fost reținut la Monaco. În schimb, aproape toată lumea a fost de acord cu modificarea sistemului de desfășurare a „Cupei campionilor europeni" (și chiar și a „Cupei cupelor") în sensul formării unor grupe preliminarii care să înlocuiască actualele etape calificatorii. Singurele opoziții le-au făcut **Manchester United** (pe motiv că cluburile engleze au și așa un program prea încărcat) și **Dukla Praga** (din cauza întreruperii activității în timpul iernii).

● În sprijinul „C.C.E." s-a declarat net secretarul clubului belgian **Anderlecht**, Steppé (și nu numai el), care a declarat: **„Să ne gîndim mult mai mult la îmbunătățirea ei, dacă este necesară, decît la suprimarea ei".**

Punct de vedere care a triumfat.

PROPUNERI SUD-AMERICANE

● Armando, președintele clubului argentinian River Plata: **„Sîntem dispuși să trimitem în Europa, cînd ea va dori, cele mai bune două echipe din Argentina, Brazilia, Uruguay și Chile. Dăm toată garanția financiară destinată să asigure succesul întîlnirilor acestor cluburi cu cele mai bune din Europa".**

● Liberti, președintele clubului argentinian Boca Juniors: **„De ce să nu se organizeze o Cupă Mondială intercluburi din 4 în 4 ani, așa cum există o Cupă Mondială interțări? Ea ar trebui, bineînțeles, să cuprindă și țările considerate drept minore... dar care au demonstrat că nu se tem de nimeni".**

„MĂ NUMESC EUSEBIO"

Pe Benfica o mai văzusem jucînd, însă aceasta se întîmplase cu 10 ani în urmă, în Mozambic, cînd a evoluat după succesul înregistrat în „Cupa țărilor latine". Eu aveam pe atunci 8 ani, iar Benfica făcuse furori pe stadionul „Palino Santos junior", care aparținea clubului Deportivo. A cîștigat primul meci cu 5—0 și apoi a pierdut cu 1—3 în fața selecționatei orașului.

DUPĂ „FAIR PLAY"-UL DIN DANEMARCA..

„IADUL" DE PE PRATER

Duceam o viață normală la Lisabona, însă eram mereu în așteptare. Funcționarii clubului Benfica mă însoțeau pentru a-mi arăta Capitala. Mi-a plăcut foarte mult. Orașul era mai frumos în realitate decît în fotografiile care-mi fuseseră trimise înainte de plecarea mea din Mozambic.

Locuiam la „Casa fotbaliștilor" și mă antrenam ca toți ceilalți jucători. În felul acesta, îmi păstram forma pentru a fi gata să intru în echipă în momentul în care voi avea dreptul de joc. În acest timp, Sporting nu renunțase la mine, astfel că sosirea mea la Benfica lua fără voia mea o turnură de senzațional. Eram dezorientat de știrile contradictorii pe care le aflam din ziare. Încă nu eram sigur dacă voi juca la Benfica sau dacă, pînă la urmă, nu-mi voi termina cariera la Sporting, așa cum prevedeau mulți.

Începînd din anul 1960, Benfica era cu totul altă echipă.

Era vorba de un meci foarte important. Am urmărit jocul cuprins de emoție și am fost deprimat cînd am văzut că meciul n-a început în cele mai bune condițiuni pentru Benfica. Corvilho de la Sporting a marcat primul gol. Vedeam totul în negru, cu toate că Benfica juca cu siguranță și domina, fapt pentru care merita cu totul alt rezultat. Pînă la urmă totul s-a terminat cu bine. Benfica a cîștigat, după o demonstrație mult aplaudată, cu 3—1.

Am început să am temeri serioase în ceea ce privește viitorul meu.

„Dacă toți jucătorii de la Benfica sînt așa de buni, oare voi putea juca împreună cu ei?" gîndeam eu.

Cînd fluierul arbitrului a anunțat sfîrșitul jocului, am fost întrerupt din meditație de către inginerul Maurice Viera de Brito care mi-a pus cîteva întrebări relative la jocul echipei Benfica.

Am părăsit loja după ceilalți funcționari și ne-am întors la Lisabona.

Este adevărat că Benfica și Sporting din Lourenço Marques căzuseră de acord în mod prietenesc în privința transferului meu, însă cineva din umbră își băgase „codița" și totul părea că rămîne în suspensie. Eu știam numai ce citeam în ziare. Funcționarii din conducerea clubului Benfica au încercat să mă liniștească: *„Pînă la urmă, totul se va aranja, ai să vezi!"*.

Conducerea clubului Benfica era vigilentă deoarece se făcuseră unele încercări de a se lua, în secret, legătura cu mine. De cîte ori ieșeam din „Casa fotbaliștilor", eram însoțit de cineva de încredere. Asta, pentru a nu se ajunge la situația de a fi răpit.

Conducerea Benficăi credea că este necesar să mă obișnuiesc cu deplasările echipei peste hotare. Prima deplasare a fost în Danemarca. Pentru faptul că încă nu puteam să joc, am fost încadrat în grupul celor care însoțeau pe jucători. Cînd am aflat că voi pleca cu Benfica în străinătate m-am grăbit s-o anunț pe maică-mea. Știam că atenția și încrederea de care se bucura fiul ei o să-i facă o deosebită plăcere.

Într-o frumoasă după amiază de duminică, după meciul desfășurat pe stadionul nostru Estadio da Luz, care s-a terminat cu cîteva goluri în poarta adversă, am plecat în țările scandinave. Înainte de sosirea la Aarhus ne-a prins o mică furtună. Mulți dintre colegii mei suferau de răul de mare și a fost o adevărată fericire pentru ei cînd au simțit pămîntul sub picioare.

Eram așteptați de către conducătorii clubului danez, de ziariști care au pus în funcțiune „blitz"-urile luînd în „reper" pe cei mai populari jucători ai echipei portugheze, bombardîndu-i cu zeci de întrebări.

La Aarhus ne-am întîlnit cu campioana Danemarcei. Acest al doilea oraș ca mărime din Danemarca este frumos însă este mai puțin important decît Copenhaga, pe care am cunoscut-o în treacăt. Am profitat de ocazie că încă nu pot juca și am plecat după cumpărături. I-am cumpărat mamei cîteva mici atenții din prima mea deplasare în străinătate. Orașul îmi plăcea foarte mult; am fost plăcut impresionat de felul cum ne-a primit publicul spectator. Meciul l-am cîștigat cu 4—1 după o adevărată exhibiție, care a plăcut pînă și suporterilor echipei Aarhus. Este deajuns să spun că înainte de joc fusesem „asigurați" de toți — sau aproape toți — suporterii echipei că aceasta va cîștiga la o diferență de 3 goluri și se va califica în turul următor.

După terminarea jocului, spectatorii au pătruns pe teren și, într-o explozie generală de admirație, i-au purtat pe brațe pe jucătorii noștri.

Victoria obținută în străinătate are totdeauna un farmec deosebit. Bucuria era de nedescris. Jucătorii mă și primiseră în mijlocul lor, cu toate că încă nu jucasem. Fără îndoială, erau buni colegi.

După eliminarea campioanei Danemarcei a venit la rînd Rapid Viena. Primul meci l-am susținut pe terenul Estadio da Luz. Benfica a cîștigat cu 3—0 fapt care a făcut-o să fie calmă înaintea celui de-al doilea joc și să aibă încredere în forțele sale. Și de data aceasta am făcut deplasarea cu echipa, la Viena, în calitate de... „observator".

Nu voi uita niciodată cele ce s-au petrecut pe teren. Abia își făcuse apariția Benfica pe teren, că s-a și observat o ambianță ostilă.

A început jocul. Spectatorii încurajau frenetic echipa gazdă. Strigătele celor aproape 65.000 de oameni erau asurzitoare.

Se trăgea cu pistoale de lansat rachete, care făceau un zgomot asurzitor. Spectatorii încercau prin toate mijloacele să asigure echipei gazdă condiții favorabile pentru victorie. O dată cu timpul care se scurgea, creștea și nervozitatea jucătorilor. Publicul nu se mulțumea numai cu încurajările adresate echipei Rapid; în același timp reclama lovituri de la 11 m., huiduindu-i pe jucătorii portughezi cărora nu le mergea jocul în acest mediu neprielnic. Cînd, la reluare, Aguas a înscris primul gol, întreg stadionul a amuțit ca și cum ar fi fost vrăjit. Acest gol spulbera în mod practic ultimele speranțe ale austriecilor. Rapid însă nu se lăsa. Din contră, își mărea eforturile. Ceva mai tîrziu interul dreapta al Rapidului a egalat.

Din acest moment nu se mai poate descrie cele ce s-au petrecut pe teren: Skocik, Zaglitsch și Dienst au început să atace neregulamentar pe jucătorii noștri. Fundașul Rapidului l-a lovit pe Jose Aguas iar ceva mai tîrziu a început să alerge pe teren, încercînd să lovească pe toți adversarii care îi stăteau în cale. Nici